

усмивка, която открива едни зъби, бѣли като снѣгъ.

Пограничната застава бѣше въ единъ напуснатъ чифликъ. Тая голѣма и стара постройка пазѣше всички спомени и всички тайни на ориента: широки стрѣхи, замрежени прозорци и чардаци, стени обвити изцѣло съ хмелъ, бръшлянъ и глицини. А наоколо каменни зидове, високи като на крепостъ.

Чифликътъ бѣше доста далечъ отъ селата, но все пакъ нашитѣ черни съседи ни идѣха понѣкога на гости. Най-често дохождаха двама: Ески-Арапъ и Тата-Тита.

Ески-Арапъ бѣше най-стариятъ негъръ, единствениятъ, който не бѣше роденъ тукъ, а въ Суданъ. „По нашитѣ мѣста, разказваше ми той при първата ни среща, — има авджии на коне. Но тѣ ходятъ на ловъ не за дивечъ, а за деца. Обикалятъ около селата и което дете се отдалечи — грабватъ го и после го продаватъ“. Така билъ отвлѣченъ и Ески-Арапъ. Но той билъ тогава четиринайсетгодишно момче и затова помнѣше много нѣщо за отечеството си.

Тата-Тита нѣмаше нищо общо съ хората на Бернаръ Шоу. Той бѣше младъ и хубавъ мулатъ и сѣщинското му име бѣше Шевкетъ. Той е служилъ въ турската армия и е билъ тржбачъ. Войниците често се забавляваха съ него и го караха да имъ свири турскитѣ воен-